

Δημ. Παπαχρηστος

ΔΙΑΝΥΧΤΕΡΕΥΣΕΙΣ

«...Αφου καθε δωματιο
ειναι μια ανοικτη πληγη...»

Μιλτος Σαχτουρης

I
Τα δωματια ειναι οι φυλακες μας
κι οι δρομοι δεν οδηγουνε πουθενα
Γινονται παραλληλοι στο απειρο...
Μονο οι συγκρουσεις ειναι καθετες
και συναντιομαστε στιγμιαια
Για να χαθουμε...

II
τοτε οι γιατροι ερχονται
Με μια τεραστια σπριγγα
Σπαστεινη στα χερια τους
Να μπουνε μεσα μας
Με μια ενεση ενδοφλεβια...
Για να μας σωσουν ταχατες
Με τη μεθοδο της αληθειας..

III
Εγω απο μικρος
Φεδομεν τους γιατρους
Γιαυτο τοβαζα στα ποδια
Ηθελα να πεσω απ το μπαλκονι
Η αντιστεκομουν με ουρλιαχτα
Και κλωτσουσα δεμενος στα λουρια
Πανω στο χειρουργικο κρεββατι
Μαπου ο αιθερας να με υπνωτισει...

IV
Με τωρα
Δε με κραταει το αιμα μου
σι κιερραγουσες στιγμες
Θελωσαν το κρανιο μου
ατι αγγιζω γινεται κοκκινο
Μονο ο φοβος παραμενει
Μικρος κι αδιαπεραστος...

V
Τρεχω στα φαρμακεια
τις νυχτες
το λευκο φαρμακοποιο
Να βαψω...
Δεν τον δρισκω εχει

Μπαινω απ τα τζαμα της διτρινας
Για ενα θανασιμο παυσιτονο...
Στη ζυγαρια ακριβειας
Μετραω τις σκεψεις μου
τις εχω σκαρπισει
Με τα ματια μου στο δρομο
Σδυνω με μια εκκενωση
χανοντας το βαρος μου...
και κοκκινα ονειρα γεμιζουν
τον υπνο μου τον παραγμενο...

VI
Το πρακ
με δρισκει ο φαρμακαποιος
φωναζει το γιατρο της γειτονιας
τον αστυνομο του παραρτηματος
το διαχειριστη και καθηγητη
της πολυκατοικιας
το πρωτοσυγγελο της ενοριας
και το μαναδη
Ναι το μαναδη απο διπλα
Να βαλει ενα χερακι
Σαν πιο γερος
Να με φορτωσουνε στ ασθενοφορο...

VII
ουρλιαζω
σερνομαι
κλωτσαω
τον αστυνομο
το καθηγητη
το πρωτοσυγγελο
Κι απλωνω τα χεοια μου
Στο φαρμακοποιο
το νοσοκομιο
το γιατρο

Και το μαναδη
Ναγγιζω τα ρουχα τους
Και να τα βαψω...

A. Λ. Ρηγοπουλος

ΠΟΙΗΜΑ

Οι αιωνες μας ειναι τα φτερα των νε-
κρων
Οι χρονοι μας ειναι τα νευρα των φυ-
των